

že tedy věc náležela do působnosti obce, a vytýkají jako vadu, že nebylo zjištěno, zdali obec sbírku nepovolila nebo dokonce nedala k ní podnět. Na námitky podstatně stejné, vnesené již v odvoláních, poukázal žal. úřad na jasné ustanovení § 32 lit. a) odd. B min. nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z. a nař. min. vnitra z 30. srpna 1868 č. 123 ř. z. Proti tomu stížnosti namítají, že nelze se těchto nařízení dovolávat, poněvadž panující hospodářskou situací jistě již pozbyla účinnosti. K tomu je podotknouti, že právní předpisy, pokud snad v některém určitém případě platnost při jejich vydání nebyla výslovně na určitou dobu omezena, pozbývají své účinnosti jen, byly-li pozdějším předpisem právním výslovně zrušeny. Že by se tak bylo stalo, st-lé netvrdí a nss neshledal. Uvedené předpisy se staly proto podle zákona č. 11/1918 Sb. součástí právní soustavy Československé republiky, a mohl tedy žal. úřad právem k nim poukázat.

Stížnosti se dovolávají také ustanovení § 23 chudinského zákona českého na doklad svého stanoviska, že povolování sbírek ve prospěch místních nezaměstnaných spadá do příslušnosti obcí. Činí tak však neprávem, neboť jestliže tímto předpisem bylo obcím uloženo, aby se staraly o získání prostředků k podpoře chudých, nebylo jim tím ještě propůjčeno právo, aby dávaly jiným osobám povolení k pořádání sbírek příspěvků. —

Dále se stížnosti dovolávají jakéhosi obyčejového práva, které prý pozůstává v tom, že všechny politické strany často ve svých schůzích provádějí sbírky pro své členy, kteří jsou bez zaměstnání. K tomu je podotknouti, že pro posouzení určitého případu nemá významu, jestliže snad v jiných případech se postupovalo jinak, když je tu předpis, který konání sbírek bez povolení zakazuje. Mínil-li tu stížnosti, že platnost patentu z r. 1773 a min. nař. č. 10/1853 ř. z. a č. 123/1868 ř. z. byla zrušena právem obyčejovým, které se v té věci vyvinulo, nemusil nss se obíratí otázkou, zdali se tak stalo či státi mohlo, neboť st-lé se ve svých stížnostech omezují na prosté tvrzení, že se takové právo obyčejové vyvinulo, aniž je nějak prokazují, jak jsou k tomu povinni.

Konečně se obracejí stížnosti proti výměře trestu, který byl st-lům uložen. K tomu poznamenal žal. úřad, že trest byl vyměřen v mezích zákonné sazby a je přiměřený závažnosti provinění a všem okolnostem případu. Výměru trestu může nss přezkoumati toliko potud, zda žal. úřad nevybočil z mezí zákonem určených. To však se nestalo, a je tudíž i tato námitka bezdůvodná. —

Č. 13.022.

Pojišťovací právo: * Ustanovení stanov zapsané pojišťovny pomocné (§ 29 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb.), dle něhož o přijetí přihlášky rozhoduje tato pojišťovna, neodporuje zákonu.

(Nález z 20. října 1937 č. 5062/35-4.)

V ě c: Jan Z. ve Lhotě u Červeného Kostelce a spol. (adv. Dr. Jiří Branžovský z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 6. a 12. června

1935 o odmítnutí přihlášek učiněných u nem. pojišťovny »Budoucnost«, zapsané pojišťovny v Hronově.

Výrok: Stížnosti se zamítají.

Důvody: St-lé přihlásili svoje dělnictvo podle § 30 poj. zákona u náhradní nem. pojišťovny »Budoucnost«, zapsané pojišťovny pomocné v Hronově. — Tato pojišťovna výměry z 2. a 14. ledna 1935 vrátila přihlášky s podotčením, že na příkaz ústřední sociální pojišťovny se usnesly její správní orgány ve schůzi z 28. prosince 1934, aby přihlášky zaměstnavatelů z Červeného Kostelce a okolí ke dni 1. ledna 1935 nebyly přijaty; zároveň bylo připojeno upozornění, že je zaměstnance přihlásiti u okr. nem. pojišťovny v Náchodě.

Stížnosti podané na zamítnutí přihlášek zapsanou pojišťovnou pomocnou »Budoucnost« byly v pořadí správních stolic zamítnuty nař. rozhodnutími v podstatě z těchto důvodů: Pojištění u náhradní pojišťovny jest uskutečněno teprve tehdy, když je přihláška perfektní, t. j. nejen řádně učiněna, nýbrž také pojišťovnou přijata. Přihláška má v tomto případě význam konstitutivní. Podle ustanovení § 6 lit. a) stanov nem. pojišťovny »Budoucnost« rozhoduje o přijetí přihlášek zaměstnanců k pojištění představenstvo této pojišťovny. Jestliže tedy představenstvo pojišťovny odmítlo přijmouti přihlášky dělnictva k nem. pojištění ke dni 1. ledna 1935, nestaly se přihlášky perfektními, nedošlo tedy k pojištění u této náhradní pojišťovny a zaměstnanci st-lů musí býti tudíž nadále pojištění u okr. nem. pojišťovny v Náchodě. § 30 odst. 2 nem. zákona ve znění novely z 15. června 1934 č. 112 Sb. přiznal sice zaměstnavatelům právo přihlásiti své dělnictvo u náhradní nem. pojišťovny, těmto pojišťovnám však neuložil povinnost přihlášky takové přijímat. Platí tedy pro náhradní pojišťovny nadále ustanovení stanov náhradních pojišťoven o přijímání přihlášek zaměstnanců. Jestliže tedy pojišťovna »Budoucnost« použila oprávnění daného jí stanovami a přihlášky zamítla, neporušila tím ani zák. ustanovení, ani svých stanov.

Stížnosti, brojíce proti nař. rozhodnutím, namítají v podstatě, že rozdíl mezi okr. nem. pojišťovnou a zapsanou pojišťovnou pomocnou spočívá v tom, že u okr. nem. pojišťovny vzniká pojištění dnem vstupu do zaměstnání zakládajícího pojistnou povinnost, kdežto u zapsané pojišťovny pomocné teprve dnem podání přihlášky, k čemuž se vyžaduje pouze souhlas zaměstnanců. Že by k založení tohoto pojištění kromě přihlášky, bylo třeba ještě zvláštního přijetí jejího pojišťovnou, nelze ze zákona dovoditi. Ustanovení stanov »Budoucnosti« tomu odporující dlužno pokládati za zrušené.

Rozhoduje o těchto stížnostech, uvážil nss toto:

Podle § 24 poj. zákona jsou u okr. nem. pojišťovny pojištění zaměstnanci, kteří vykonávají v jejím obvodu práce nebo služby uvedené v § 2 a nejsou pojištění u žádné z nem. pojišťoven, jmenovaných v §§ 25 až 29 a). Zákon vypočítává v § 25 nem. pojišťovny zemědělské, v § 26 nem. pojišťovny závodní a v § 27 nem. pokladny společenstevní nebo gremiální. Zákon o sociálním pojištění stojí dle celé své tendence na zásadě sjednocení nemocenského pojištění a jako nositele pojištění uvádí v první řadě okr. nem. pojišťovny, které zásadně mají úkoly s pojištěním spojené prováděti. Jako výjimku z této zásadní příslušnosti

k okr. nem. pojišťovně uvádí pak tři hlavní druhy jiných nositelů pojištění. U těchto pojišťoven uvedených v §§ 24—27 jde o pojištění obligatorní na rozdíl od pojišťoven, o nichž se jedná v §§ 28—29 a) [spolková nem. pojišťovna (§ 28), zapsané pojišťovny pomocné §§ 29, 29 a)], u nichž zákon neposkytuje výsadu povinného — ipso iure — pojištění. U pojišťoven posléz uvedených nejde tedy o pojištění ex lege jako u pojišťoven zmíněných na prvním místě. V daném sporu jde o zapsanou pojišťovnu pomocnou podle § 29 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. Podle tohoto ustanovení zapsaná pokladna pomocná, zřízená podle zákona z 16. července 1892 č. 202 ř. z., které bylo před 1. červencem 1919 uděleno osvědčení podle § 7 tohoto zákona, může rovněž i nadále pojišťovati osoby povinně pojištěné pro případ nemoci s účinkem, že osoby ty nemusí býti pojištěny u příslušné okr. nebo zemědělské nebo závodní nem. pojišťovny, za dalších předpokladů tam stanovených. Z ustanovení tohoto vyplývá, že pojišťovna může i nadále pojišťovati osoby povinně pojištěné, ale nemusí. Členství v pojišťovně nemůže tu nastati bez ujednání mezi zaměstnavatelem a pojišťovnou, resp. bez přijetí přihlášky, při čemž ovšem dalším předpokladem pojištění je souhlas pojištěnců ve smyslu § 30 poj. zákona. Jestliže tedy podle ustanovení § 6 lit. a) stanov pojišťovny »Budoucnost« rozhoduje o přijetí přihlášek zaměstnanců k pojištění představenstvo pojišťovny, nelze tvrditi, že by ustanovení to odporovalo zákonu. Máť tu podle toho, co právě dovozeno, přihláška pojišťovnou přijatá význam konstitutivní. Je tedy zapsaná pojišťovna pomocná (§ 29 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb.) oprávněna odmítnouti přihlášky osob povinně pojištěných.

Č. 13.023.

Policejní věci. — Shromažďovací právo: * Dojde-li při veřejném průvodu, pořádaném spolkem, k nepřístojnostem ve smyslu čl. 3 odst. 2 org. zákona č. 125/1927 Sb., lze pro zanedbání povinné péče podle tohoto ustanovení potrestati nejen předsedu spolku, nýbrž i všechny osoby, které ke konání pořadatelské služby při průvodu tom byly ustanoveny nebo službu takovou fakticky konaly.

(Nález z 21. října 1937 č. 13.127/37.)

Věc: Alois B. v Mnichově u Mar. Lázní a spol. (adv. Dr. Otto Manner v Mar. Lázních) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 20. a 21. září 1934 o policejních přestupcích.

Výrok: Naříkaná rozhodnutí z 21. září 1934, týkající se st-le Gustava E. a st-le Gustava D., se zrušují. Stížnosti ostatních st-lů se zamítají.

Důvody: Nař. rozhodnutími byla zamítnuta odvolání st-lů z výměrů okr. úřadu v Mar. Lázních z 11., 14., 16., 18., 22. a 24. srpna 1934, jimiž byli uznáni vinnými přestupkem čl. 3 odst. 2 zákona ze 14. čer-